

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

'Rosa de cendra'

He llegit amb atenció creixent la magnífica novel·la de Pilar Rahola *Rosa de cendra*.

Estem a davant d'una magnífica lliçó d'història, rigorosa i alhora amb una trama ameníssima. Els qui escrivim sabem com és de difícil conjuminar totes dues coses. És doncs una novel·la apassionant i alhora un vívid retrat de l'època.

Fa l'efecte com si la Rahola, ultra llibres i papers d'història, ultra submergit en les revistes i diaris de l'època, per la vivor de les descripcions. A més, no hi ha dubte que hi ha una memòria familiar que m'és molt propera perquè jo sentia, sobretot del meu pare, anècdotes inacabables. Recordo perfectament uns versets sobre el marit d'Isabel II –diferent al que hi fa constar la Rahola– que no goso reproduir.

Aquest és un llibre que és un plaer de llegir. El tinc tot subratllat. I em fa la impressió que els conflictes amb Catalunya a principis del segle XX s'assemblen molt als actuals. De vegades dei-

Estem a davant d'una magnífica lliçó d'història, rigorosa i amb una trama ameníssima. És un llibre que és un plaer de llegir

xava de llegir per preguntar-me, està parlant d'aleshores o d'ara mateix? I em fa tot l'efecte que l'autora ha subratllat aquesta semblança. Per exemple, quan Lerro diu: "*El catalanisme es el hijo degenerado de un contubernio monstruoso.*" O quan l'Albert diu: "–Prou, papà, prou de demanar almoïna a Espanya. Som un poble antic i digne, i ens volen sempre agenollats, serfs del seu imperi. I què ens donen quan ens portem bé? Només quatre engrunes, papà, només quatre engrunes, mentre ens sagnen les entranyes. És l'hora d'alçar-nos i mirar-los de cara!" Magnífica Rahola!

O, encara Maura, dient amb ràbia que el catalanisme és "*la enfermedad nerviosa*" de Catalunya. Em pregunto si aquest paral·lelisme tan evident ens ha de servir d'estímul o de resignació. Perquè per una banda et dius: ja sé com són i què volen, i com sap Castella ser inflexible amb les seves colònies (tot i que n'ha perdut un grapat), i per l'altra et dius: caram, ensopegarem de nou en la mateixa pedra?

No deixeu de llegir-lo. És esplèndid.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Sindicats i independència

Em faig pesat, ja ho sé, però és que no m'escolten. Escric això ahir, Primer de Maig, després de llegir l'entrevista que Sergi Picazo ha fet a Camil Ros, secretari general de la UGT, al digital *Crític*. D'entrada m'asabento que tot i els cognoms en aparència catalaníssims de l'entrevistat –Ros i Duran–, el seu avi patern va venir a Catalunya procedent de Múrcia, i, el matern, de l'Aragó. La immigració de principi del XX, ràpidament catalanitzada. L'avi Ros devia descendir dels catalans amb què Jaume I va poblar Múrcia abans de cedir aquell regne a Alfons X de Castella, el seu gendre. No ho sé: massa vegades t'imagines coses que després són desmentides per la realitat, i potser l'itinerari de la família Ros obeeix a altres motivacions. L'entrevista també em fa saber que als anys noranta Camil Ros havia militat de forma activa a ERC i havia naturalment abraçat l'ideari independentista de la formació. Sembla que l'independentisme encara impregna el secretari general de la UGT. Només que... "Per desgràcia, l'independentisme ha prioritzat massa l'eix nacional buit de con-

“Sense comptar-hi i només amb l'“eix nacional” no l'aconsegurem

tingut social... Ha prioritzat des dels anys setanta l'eix llengua-cultura-independència. Ara, en realitat, el debat segueix igual. Segueixen dient primer la independència i de la resta ja en parlarem després. Això segueix tancant portes. L'independentisme hauria de tenir una visió global de país. Hi ha organitzacions culturals, hi ha partits polítics, però també hi ha organitzacions sindicals, veïnals o socials.”

Podríem demanar a Camil Ros que des del seu càrrec corregís el dèficit de “contingut social” de l'independentisme operant-hi des de dins, però la seva observació és inqüestionable. Només

amb l'“eix nacional” no farem la independència. Quan la patronal es declara “unionista”, tendim a menystenir-la, de vegades irresponsablement perquè tot suma i no sobra ningú. No podem prescindir dels sindicats i els seus afiliats, que són sempre la garantia d'èxit de qualsevol mobilització. Camil Ros parla d'“emprenyada” dels treballadors, i no descarta una vaga general “amb fort contingut social”. Una vaga general amb l'estelada?, es preguntava Francesc-Marc Álvaro ahir a *La Vanguardia*. Una “emprenyada” sobrevola Europa i el món. Trump i Le Pen se l'han feta seva. Els treballadors i joves “emprenyats” voten l'antisistema, ni que sigui d'extremadreta, com a forma de protesta. El moviment independentista, que no té res de reaccionari i que també és el símptoma de malestar, no hauria d'acollir amb més decisió el disgust proletari? No com a tàctica per sumar adhesions sinó des del convenciment que una Catalunya sobirana contribuirà amb més eficàcia a superar incomoditats i integrar les altres immigracions, del XX i el XXI. No m'escolten...